

буждатъ и кмета и неговитѣ приближени, да ни мразятъ още повече. Па защо ли съмъ се заоплакувала? Цѣлото село е писнало кански... Та то не е до насъ само... и по околнитѣ села положението е все таково. Татко ходи да търси жито за посѣвъ и да купи малко чисто брашно. Нещастнитѣ войнишки семейства, гладни, голи, отритнати и псувани отъ реквизиционни комисии, мълчаливо понасятъ всичко, обаче, когато си дойдатъ войницитѣ имъ, какво ще бжде? — а и тамъ на фронта? День и нощъ мисля, че ще настѣпятъ много лоши дни. Тукъ-тамъ има умни и съвѣстни кметове и населението не чувствува така силно мизерията отъ войната както ние.

— Хайде, деца... хайде, стига сте се сърдили на дѣда си Радославовъ, не е виновенъ и той сиромаша... Мислилъ за хубаво — война да прави, родъ да обединява... Сега да гледаме, колкото можемъ повечко да засѣмъ, да се роди, та да се изхранимъ и на юнацитѣ на фронта да изпратимъ. Иначе всичко е вѣтъръ и мъгла, каза тати и подкара кобилката и магарето, заправи бразди въ скоро угорената нива, а ние дветѣ съ Людмила замлъкнали наведохме глави и запущахме по две-три зърна царевица и ги заривахме съ кракъ. Обѣдъ отдавна бѣше миналъ, а ние все още мълчаливо засѣвахме златнитѣ зърна въ рохкавата земя.

— Татко, нѣма ли да обѣдваме... ние сме свикнали да гладуваме, ала Евга не е и закувала.

— Е, като трѣбва, да се обѣдва. Наредете, пъкъ азъ ще пустна добитѣчета да си починатъ и тѣ да похапнатъ малко зобецъ, па и да ги напоимъ.

Обѣда мина все така мълчаливо. Та и за какво имаше да се приказва, Дали нѣкаква радостъ имъ бѣхъ донесла, дали пъкъ можехъ да имъ облѣкча страданията.

Почнахъ да се срамувамъ отъ себе си. Пушайки царевичнитѣ зърна въ браздитѣ, азъ пушахъ видения. Предъ менъ се гърчи тѣлото на Тихолъ — № 6 отъ стая 16 и не ми дава мира, И чувамъ да ми нашепва:

— Ти искашъ да се наслаждавашъ? Отдавашъ се на престѣпната си страсть, а виждашъ ли какъ страдатъ нашитѣ майки, децата ни и женитѣ ни?... Вижъ ги войнишкитѣ жени и майки, па ги сравни съ себе си. Тѣ ра-